

Han fandt ogsaa snart det Hotel, han søgte. Det hed „Vennely“ og kaldtes et kristeligt Gæstehjem. I Forstuen, hvorfra en Dør med Kighul gik ind til Kontoret, viste der sig en yngre, frakkeklædt Herre, der bød ham velkommen med en evangelisk Hilsen.

„Kan jeg faa et Værelse hos Dem?“

Evangelisten ringede paa en Klokke. Hotellets Faktotum — en gammel Husnisse med langt Skæg og Brillen — dukkede frem og bad ham kort om at følge med. Oppe paa tredje Sal blev han vist ind i et Værelse, der ligesom hele Trappen lugtede af Ostekælder.

„Hvad er Prisen?“ spurgte han.

Svaret kom først efter lang Tøven og samvittighedsfuld Fingren i det store Skæg.

„To Kroner,“ sagde den Gamle tilsidst, som var det med megen Betænkelighed og kun af Kristenkærlighed, at han overlod ham Værelset til den Pris.

„Har De ingen billigere?“

„Billigere?“

Den Gamle skævede til ham over Brillekanten og syntes atter at raadføre sig med sit Inderste.

„Vi har et Par Loftsværelser til en Krone,“ sagde han. „Men Varmerørene gaar ikke derop. Og der er heller ingen Kakkelovn.“

„Det kan være det samme. Lad mig se dem!“

Han blev ført op til et Kammer med kalkede Vægge og et skraat Tagvindue. Langs den ene Side stod en umalet Træseng. Midt paa Gulvet stod et Bord og to Træ-